

KIRAN MILLWOOD
HARGRAVEOVÁ

PŘED
BRANAMI
PODSVĚTÍ

GEOMANTSKÁ TRILOGIE — KNIHA TŘETÍ

PŘED
BRANAMI
PODSVĚTÍ

Kiran Millwood Hargraveová

PŘED BRANAMI PODSVĚTÍ

#BOKIAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © Kiran Millwood Hargrave, 2025
Illustrations copyright © Manuel Šumberac, 2025
Translation © Anežka Mann, 2026
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2026
All rights reserved

Před branami podsvětí

Z anglického originálu *The Ship of Strays*,
vydaného v roce 2025 nakladatelstvím Hodder & Stoughton,
přeložila Anežka Mann
Redigoval Ondřej Pauser
Korektury Jana Kunová
Editorka Kateřina Eliášová
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v roce 2025
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-1292-5

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

info@slovar.cz

*Mé redaktorce
Rachel Wadeové, která nás tak krásně
donavigovala až sem.*

KNIHA TŘETÍ:
PŘED
BRANAMI
PODSVĚTÍ

*Pouze slovo v t šinách, pouze světlo v tmách,
pouze život ve smrti: toť jest rába let hrdý
v pustých výšinách.*

Ursula K. Le Guinová, *Čaroděj Zeměmoří*,
přeložil Petr Kotrle

*Houby jsou původní andělé. Andělé
v nejstarším smyslu toho slova: Posli... Tkalci.
Komunikátoři. Sešívají půdu mezi rostlinami,
od stromu ke stromu... Houby nás spojují
zprávami z ještě staršího ráje, který tu byl
dávno před lidmi: mytického podsvětí.*

Sophie Strandová, *Mycelium a mýtus*

Působení

Laskavé lekce selhaly. Varování v podobě teplých zim a chladných lét, pomalu umírající jistota přílivu a odlivu a migrace, květiny vyrůstající ze sněhu. Velryby dorážející na ostrá skaliska, jeleni vrhající se z útesů do moře, led tající pod ptáčky příliš mladými na to, aby uměla plavat.

Takhle se znovu tvoří: nejprve zničíte to staré. V každé živé bytosti je zakořeněno toto vědomí a všechno, na co kdy dopadlo světlo umírajících hvězd, tomu rozumí. Listy rostou, padají, rozkládají se, aby nakrmily kořeny, které kdysi krmily je. Pavouci se líhnou a žerou svoje matky. Každá zima a každé léto je obdobím života a smrti: jedno se rodí z ledu, druhé ze slunce.

A pod oceánem pokrytým korály, po jehož hladině krouží koráby odsouzené k zániku, se otevřela komnata. Podél poledníku, o kterém se mluví jen v pohádkách, pod

vírem vody rozevírajícím se jako zívající chřtán. Klesnout dolů nevyžaduje žádné úsilí, plavat zpátky k hladině je nemožné. Tam, když skončí to, co možné je, čekají. To, co bylo kdysi kůže, srdce, mozek, je běsnící souhrn poučení. Nedokážou pohnout jazykem, ale jsou i jiné způsoby, jak hovořit.

Nebylo nijak zvláštní vzít na sebe tuhle novou podobu: koneckonců jsou to pořád tytéž živly. Země, oheň, vítr, voda. Tělo, krev, dech, slzy.

Všichni jsme se zrodili ze stejného hvězdného výbuchu na počátku všeho.

Všichni jsme vytrženi ze stejných hvězd.

KAPITOLA PRVNÍ

PADLÉ HVĚZDY

Kolem lodi byla tma jako v hrobě a stejně hluboké ticho. Racci, kteří je s křikem vyprovázeli z hamarského přístavu, se už dávno vrátili domů, nebo se unaveně kolébali na hladině jako pohaslé padlé hvězdy. Ysolda nikdy neviděla tak klidné moře ani tak temné nebe. Prolezla pod hamakami posádky nataženými mezi stěžni a sudy a potichouнку překračovala kočky, které se kolem ní plížily jako nájemní vrazi. Sasanka vyskočila ze své skrýše za dlouhým koncem kormidla a začala Ysoldě lovit nohy, ale jí to bylo fuk. Kouzlo toho, že u sebe takhle daleko od domova má kočku svojí sestry Hari, byl zázrak, o jakém se jí ani nesnilo.

Ostatní kočky, kterých tu bylo nejméně padesát, procházely po podlaze sem a tam a udržovaly ji tak dokonale bez myší, že se k nim ženy chovaly, jako by byly součástí posádky. Luna, kočka, kterou kapitánka Kasandra

zachránila z údajně bezpečného přístavu v Hamaru, seděla na zádi a hleděla na pohupující se racky lačnými zelenými očima. Tytéž oči se vzápětí upřely na Ysoldu, která se vedle ní posadila na stočený provaz. Ne, ne provaz. Lano. A kočky se neprocházely po podlaze, ale po palubě.

Ysolda si přeříkala nové výrazy, shora dolů. Hlavní paluba, mezpaluba, nákladový prostor. Paluba, lana, kormidlo, záď. Nová slova, nový jazyk, který se učila od okamžiku, kdy se nalodila na Loď toulavých. Od vyplutí z Norvegeru uplynuly teprve tři dny, ale musela se učit rychle. Nebyly pasažérky, to bylo jasné už od začátku. I ony teď byly součástí posádky, na nejnižší příčce žebříčku, a musely být užitečné.

Eira se k tomu nepostavila tak dobře, jak Ysolda očekávala. Možná by ji nemělo překvapovat, že se princezně, dceři strašlivé Vlčí královny, nelíbilo poslouchat rozkazy. Ale tady se samozřejmě nikdo nesměl dozvědět, co je ve skutečnosti zač. Eirina matka Seren měla mnoho nepřátel, jako ostatně každý mocný člověk. Na téhle lodi ale potřebovaly tolik přátel, kolika se jim mohlo dostat.

A život princezny byl teď beztak daleko za ní. Hrad ze ztroskotaných lodí, těžiště moci Eiriny matky a její dědictví, už neexistoval. Dutá rána, jako puklý zvon v Ysoldině hrudi. Byl pryč, zničený, zaplavený ohromnou vlnou, která smetla duny, jeskyně, stromy, všechno. Ačkoli Ysolda byla tisíce mil daleko a neviděla tu zkázu na vlastní oči, představovala si ji pořád dokola, její mysl jí v bolestných

detailech ukazovala, jak se moře stáhlo, nahromadilo se na obzoru a pak se k pobřeží rychlostí lovícího vlka přihnala vodní stěna tvrdá jako kámen.

Koré ve své pískovcové jeskyni zemřela jako první, členka Promíječky roztráštěná na kusy, její věštecký oheň navždy uhašen, kameny, ze kterých vyčetla Ysoldin osud, roztroušené po okolí. Ysolda nahmatala babí kámen, který nosila na šňůrce okolo krku. Dala jí ho Koré, tvrdila, že jí pomůže vidět jasněji, a měla pravdu. Tenhle kámen Ysoldě ukázal bahniska, tajné vchody, zradu. Skrze přirozeně vzniklý otvor v jeho středu dokonce Ysolda spatřila budoucí verzi sebe samé.

A voda se pohybovala dál, ne měkká a tvárná, ale tvrdá, neúprosná. Tříštila lodě, které byly kořistí Vlčí královny, ze starého hřbitova udělala nový. Lodní síň, mapa Sereniných království s písňovými liniemi vyšitými stříbrnou nití stržená ze stěny, její trůn, ze kterého zbyla jen hromádka třísek a drahokamů, a všichni ti lidé, jež tam Ysolda potkala, utopení mezi kusy dřeva a drobnými živočichy, kteří dříve ozařovali komnaty hradu.

Ysolda si vybavila, jak je uviděla poprvé, ty zářící jiskry plovoucí ve vodě, které se teď zmítaly v přišerných proudech, zatímco hrad ze ztroskotaných lodí zaplavovala voda a dole –

Dole. V pískovcové plástvi jeskyní, ze kterých Seren udělala svoje vězení. Každou jeskyni střežily dveře těžké jako ticho. Byly obloženy bláznovým zlatem, které oslabovalo

dary těch, kteří tu byli zavření a kteří by se mohli postavit Sereniným pokusům stát se geomantkou. Lidí, jako byl kmotříček, který jako první Ysoldu naučil slovo „geomant“. Lidí, jako byla Hari, která Ysoldu jako první naučila všechna slova.

„Ne,“ řekla Ysolda nahlas, ta slabika zněla jako přidušený vzlyk. Sestra jí strašlivě chyběla, cítila její ztrátu až do morku kostí, v každičkém hlubokém nádechu. Bolest byla neviditelná a byla všude, jako vzduch. Sasanka, která v jejich domě v Deštivém lese nikdy nebyla k Ysoldě dvakrát přívětivá, se k ní přikradla blíž, takže měkká srst na jejím hřbetě lechtala Ysoldiny kotníky. Luna zívla a zavřela oči.

Ve tmě za Ysoldou se ozvalo zafrkání Ječmínka, který se ve spánku převalil. Týraný kuň, kterého Eira ukradla z hostince U Slunce, si na pobyt na moři zvykl dřív než Ysolda a užíval si svůj nový život vydržovaného zvířete. Ysolda pohládila Sasanku, cítila její vystouplé obratle – kočka teď byla mnohem hubenější, z chomáče tuku a chlupů se stala něčím jiným, obezřetnějším. Stejně jako Ysolda.

Když teď zůstala o samotě s kočkami a koněm, sundala si z ruky obvaz, který sloužil k tomu, aby její dlaň ukryl před zvědavými očima. Bylo to přesně, jak Kasandra říkala – na palubě nikdo nekladl zbytečné otázky, ale všichni se dívali, všichni viděli, v jednom kuse. Ženy i kočky.

Natáhla dlaň a prohlížela si místo, kam zasadila srdce Poustevnice. Připadalo jí, že jí černá pavučina žil pulzuje

před očima, jako by viděla, jak skrze ni proudí krev. Výhonky, které se v ní začínaly uchytávat jako kořínky. Vypadalo to absurdně, jako něco z jiného světa, ale zároveň správně, přirozeně. Zařala svaly v ruce, cítila v ní srdce jako semeno ve zralém ovoci, ale nebolelo to.

Ve vzdáleném zákoutí své mysli cítila Nařinu přítomnost. Jestřáb byl potichu, jen když spal. Každé zašvitoření bylo výkřik, prohlášení.

Teď si pro sebe tiše mrmlal: **Nikdy pevná, tahle půda. Pořád v pohybu. Nemám žaludek na ryby.** Ysolda se pro sebe usmála. Zdálo se, že i mořští jestřábi mohou trpět mořskou nemocí.

Zaposlouchala se ještě dál, za jestřába. A znovu to uslyšela, šepot, který začal před několika dny. Ještě to nebyla zřetelná slova, ale pocit slov – jako rozhovor za zavřenými dveřmi. To takhle Hari slyšela les? Ale tady nemluvily stromy. Ysolda pohledem sklouzla k Sasance, která ležela stočená do dokonalého kruhu po jejím boku. Byla si jistá, že ji kočky a Ječmínek slyší skrze stejnou alchymii, stejný trik, stejný dar, který jí dalo srdce, když ho do sebe zasadila.

Bezmyšlenkovitě drbala Sasanku na boku a kočka se slastně převalila na záda, aby ji Ysolda mohla hladit na břiše.

„Takže teď mě máš ráda, jo,“ zamumlala. „Taky se ti stýská po Hari?“

A v tu chvíli to přišlo, vjem odpovědi. Ne jako slova, která slyšela od Nary, která nepochybně vnímala všechny

Ysoldiny myšlenky v jazyce mořských jestřábů. Ale jako přitakání. Pocit Sasančina smutku, přisvědčení, ano, stýskalo se jí po Hari. Stýskalo se jí po teplém ohni a po makrele zavěšené k uzení nad ním. Stýskalo se jí po vlněné dece, která voněla jako bezpečí a Hari, Hari, která ji uměla drbat za ušima jako nikdo jiný, a věděla, kdy chce, aby ji někdo zvedl do náručí, a kdy chce, aby ji všichni nechali na pokoji.

„Mně se po tom všem taky stýská,“ řekla Ysolda. „Až na to drbání za ušima.“

Vzdychla a opřela se o smyčku lana. Páchlo jako staré mořské řasy, ale i tak se jí tu leželo pohodlně, se Sasankou po boku a Ječmínkem pochrupujícím jen kousek od nich, Narou na okraji vědomí a hlubokým mořem pod nimi. Nad nimi napjaté sálingy, lana držící silný, vyřezávaný kmen, ze kterého visela plátěná plachta, dnes v noci stočená kvůli bezvětrí.

Teď se v myšlenkách nezatoulala k srdci Poustevnice ani ke strastiplné cestě za ní i před ní, a dokonce ani k Vlčí královně, která je dost možná v Hamaru a vyzpovídá se na děvče s mořským jestřábem. Samotná Ysolda se v tamní hospodě stala svědkem zatčení Serenina špeha a byla si téměř naprosto jistá, že si jí nevšiml.

Namísto toho upřela pozornost na Eiru. Když se vykradla nahoru na palubu, nechala ji tvrdě spát – nebo alespoň spánek přesvědčivě předstírat. Ysolda by také měla spát. Celé tělo ji bolelo od navíjení lan a celodenního drhnutí paluby – práce jako by nikdy nekončila.

Dívky dostaly přidělená lůžka v podpalubí, kde se střídala denní a noční hlídka. S výjimkou první noci na palubě, kdy si Eira sundala obvaz, který chránil její oči stíženě sněžnou slepotou, měla Ysolda pocit, že ani na okamžik nebyla o samotě se svou... kamarádkou? Ovšemže byly kamarádky, po tom všem, co spolu prožily. Ale Eira se podle toho nechovala. Většinu času mlčela jako zařezaná a tvářila se uraženě. Zdálo se, že má na Ysoldu vztek. Koneckonců to ale vypadalo, že má vztek úplně na všechno.

A potom tu byl ještě jeden pocit. Ysolda to vycítila z toho, jak se Eira dívala na ni a na obvaz na její ruce. Z toho, jak se zašklebila pokaždé, když Nara slétla Ysoldě na rameno a hovořila s ní skrze jejich nově nabyté pouto. Z blesků v jejich jantarových očích, z křivky černého obočí. *Žárlivost.*

Racci se náhle za šumu mnoha křídel vznesli z hladiny a odhalili bílá břicha, takže to vypadalo, jako by se k nebi vznášeli duchové. Luna a Sasanka nadšeně vyskočily na nohy s ušima těsně u hlavy a švihajícími ocasy a Ysolda spatřila temný obrys jedné z dalších koček, jak se toužebně vymrštil do vzduchu. Několik členek noční posádky se v hamakách posadilo a tiše zaklelo. Ječmínek dál tiše chrápal. Ysolda se s bušícím srdcem postavila a vyklonila se přes záď. Pátravým pohledem klouzala po mořské hladině pod nimi.

Ale nebyla tu žádná tichá loď plující pod kaltskou vlajkou pána Boreala, žádný vodní vlk klouzající mořem se

Seren na hřbetě. V černé vodě, asi padesát yardů od lodi, plulo cosi stejně černého, z masa a kostí. Něco hrbolatého a ohromného, stoupajícího k hladině.

Ysolda překvapeně vykřikla a nejbližší hamaka se otřásla, jak z ní kdosi ladně vyklouzl. Ysolda uviděla Safiju s rozpuštěnými černými vlasy a rozčarovane přimhouřenýma zelenýma očima.

„Můžeš být potichu?“

„Tamhle!“ přidušeně vydechla Ysolda.

Safija k ní ležérním tempem došla a zahleděla se směrem, kterým ukazoval Ysoldin třesoucí se prst. Tělo prolomilo hladinu vody. Nebylo černé, ale temně modré a bílé, pokryté škeblemi a ohromné, skoro dvakrát delší než loď. Z hlavy vypustilo proud vody a vzduchu a Ysolda zahlédla malé stříbrné rybky zmítající se ve vodotrysku a dopadající kolem toho stvoření jako roztančené jiskry.

„Hút,“ zívla Safija.

„Cože?“ zeptala se Ysolda a srdce jí tlouklo jako o závod.

„Hút,“ zopakovala Safija a podívala se přímo na Ysoldu s vyzývavým výrazem v krásné tváři. „Velryba.“

„Proč jsi to neřekla rovnou,“ zamumlala Ysolda a třela si hrudník, zatímco se kytovec vznášel na klidné vodě a jeho bílé břicho zářilo pod hladinou. Ještě nikdy neviděla velrybu takových rozměrů.

„Já to řekla rovnou,“ ohradila se Safija. „Ty a Astrid tomu říkáte velryba, Kasandra *baleine*, Devi *hvěla*.“

Ukázala na nejbližší hamaku, ve které se posadila menší žena se snědou kůží a mnula si oči. Pokynula jejich směrem, když slyšela svoje jméno, a spustila nohy na palubu. „Neexistuje důvod, proč bych s tebou měla mluvit tvojí řečí. Jsi typická Ostrovanka,“ znovu zívla Safija.

„Nech ji na pokoji,“ zastala se Ysoldy Devi. Ysolda s ní dosud nepromluvila víc než dvě slova, její jméno si zapamatovala jen díky tomu, že první noc na lodi se jí Eira zeptala, jestli pochází ze Serenina prvního království, toho, kde ji nazývají *rání*, a Devi řekla, že ne, že pochází z Nepaly. Tlustý cop jí sahal až k pasu a měla k němu připevněné malé stříbrné zvonky, které něžně cinkaly, jak se k nim blížila. „Proč by měla znát naše slova?“

Věnovala Ysoldě letmý laskavý úsměv. Její hnědé oči se přátelsky leskly, měla kulaté tváře a mezi obočími šmouhu rudé barvy. „Nepochybuju o tom, že se je rychle naučí, vid?“

„Na to tu nezůstane dost dlouho,“ odfrkla si Safija. „Jsi jenom pasažérka, že jo, Ostrovanko?“

Devi vydala zvuk, který zněl trochu jako *či*. „*Bas*.“ Znovu se na Ysoldu usmála. „*Bas* znamená dost. Tohle slovo se ti pro Safiju bude hodit.“

Safija si odfrkla.

„Už je to nějakou dobu, co jsme naposledy viděly velrybu,“ pokračovala Devi a opřela se o zábradlí. „Tahle cesta jich obvykle bývá plná, ale tohle je první velryba, co jsme viděly za celé dny.“

Ysolda se opřela vedle ní a Safija se k nim po chvíli připojila. Ysolda si zatahala za rukáv, aby ukryla černé žíly a ovázanou ruku. Bude to tím těžší, čím dál se pohybovaly na jih, ze zimního svátku Imbolc do jara Ostary. Napadlo ji, jak asi roční období nazývají ženy ve svých jazycích. Nechtěla se ptát teď, po tom, co jí Safija vyčetla její neznalost, ale od prvního pohledu na Loď toulavých pochopila, že její posádka pochází ze všech koutů světa.

Tu noc, co se nalodily, shromáždila Kasandra posádku na palubě pod dmoucím se plátnem, které je unášelo dál a dál od Norvegeru, posadila je kolem ohromné mapy a požádala je, aby se představily.

„Tu mapu jsme udělaly samy,“ prohlásila Kasandra hrdě. „Proto je moje země, Kanem, součást ostrovů známých jako Afrik, v jejím středu. Je to můj střed a od něj se pak naše rodina rozrůstala.“ Usmála se na kruh dívek a žen kolem sebe. „Ukažte nováčkům místa, která jste přidaly na mapu.“

Devi pocházela z Nepaly, hornaté země na sever od Serenina prvního království. Mei s plnými rty a hlasitým smíchem z ohromného kraje daleko na východě zvaného Čungu. Byla tu žena s hustými vlasy a upřímnou tváří, která nosila nádherný šál a na tvářích měla ozdobné linky, která se narodila v zemi na západě jménem Kuate-malán. Nejstarší žena, Mila s šedými vlasy a vysokými líčnicemi kostmi, ukázala na hornatý kraj nadepsaný Ural. Safijina nejlepší kamarádka, baculatá rudovlasá Aethel,

hovořila jazykem Jižních pahorků na Ostrovech, ale říkala jim Mercie, což Ysolda ještě nikdy neslyšela. Safija pocházela z kraje na sever od Kasandřina, který kapitánka označila jako Maghreb, ale Safija ji opravila.

„Moji lidé jsou Banu Ifran,“ řekla. „Bojovníci ze severu. Kočovníci z pouští a hor, ti, co umí nalézt vodu. Naše pomoc zajistila Prorokyni vítězství nad umajádkou armádou a pomohla jí osvobodit Numidii.“

„Osvobodit pro koho?“ zeptala se vyzývavě Kasandra.

„Pro lid Zenata, Banu Ifran a bezpočet dalších kmenů, které na tom území žijí.“

„Na území, kterému se říká Maghreb. Můžu ti ho ukázat na jiné mapě.“

„Na mapě, kterou jsi koupila v Kartágu, kde se usadili lidé, kteří chtěli skoncovat s naším způsobem života.“

„A Prorokyně je za to vyvraždila.“

„Bylo to pro dobrou věc!“

„Bylo to pro vaši věc, a ty ji považuješ za dobrou.“ Kasandra se obměkčila. „Nechci tě urazit. Říkám jen toto: každá bitva má dvě strany a ani jedna si nemyslí, že je ta špatná. Proto neexistují vítězové, protože dobrá věc je vždy poražena.“

Kasandřina slova zněla v Ysoldině mysli i teď, když sledovaly velrybu – *hůt*, *baleine*, *hvělu* –, jak odpočívá na vodní hladině. Vyzvaly ji, aby na mapě vyznačila Deštivý les. Kasandra jí nabídla uhel, ale Ysoldě se trásly ruce tak, že ho neudržela. Deštivý les – to, co byl, kde stál, kdo

v něm žil – byl pryč. Vyrván z kořenů, vypálen pánem Borealem, smetený povodní.

„To je v pořádku,“ konejšila ji Kasandra. Zdálo se, že to chápe. „Všechny beztak označujeme jen pouhé vzpomínky. Možná jindy.“

Kapitánka nabídla uhel i Eire, která na okamžik zaváhala. Ysolda myslala, že je to proto, že hrad ztroskotaných lodí je taky pryč, ale když Eira udělala značku na mapě, nebylo to na západním pobřeží Ostrovů. Načrtla trojúhelník v srdci Serenina prvního království, který jako velké písmeno V čněl do moře a tísnilo se v něm mnoho jmen: Bharat, Tianču, Bhāratavarsa, Indie, Arjaváta. Dovnitř trojúhelníku droboučkým písmem vepsala „Cedi“.

Ysolda se Eiry později, když ležely schoulené na sousedních lůžkách, zeptala, proč neoznačila hrad z trosek korábů nebo Jezera.

„Chápu, že lidem nechceš říkat, kdo jsi, ale proč jim nechceš říct ani to, odkud pocházíš?“

„Ale já pocházím z Cedi.“

„Myslela jsem, že ses narodila v Jezerech?“

„Narodila jsem se na moři,“ odpověděla Eira, „ale v Cedi se narodila moje matka, tam postavila svůj první palác.“

Ysolda mlčela. Mállokdy slyšela Eiru zmínit Seren, aniž by následovala nějaká nadávka. Po chvílce Eira pokračovala: „Dřív mi o něm často vyprávěla, o chodbách z různého mramoru a o dvoranách se sloupovím vyřezávaným

do ozdobných vzorů, které měly sbírat dešťovou vodu pro ptáky. Sedávala na dvoře a snila o svých královstvích, o dítěti, kterému je jednou všechna odkáže. O mně. Je to moje dědictví. Proto snila o mně a o tom, co mi patří. “

V Eiríných slovech se toho tísnilo tolik. Bolest, hněv a ztráta.

Ysolda si neuvědomovala, jakou moc mají jména, dokud neviděla mapu, neviděla, kolik jmen mají různí lidé pro tatáž místa. Tvořilo to jejich součást, kus jejich identity, jejich příběhu. Možná by ji proto nemělo překvapovat, že výraz pro velrybu Safiju ťal do živého.

„*Hůt*,“ řekla pomalu. Koutkem oka viděla, jak se Safija usmála.

„Vidíš?“ řekla Devi. „Říkala jsem ti, že se to naučí. A teď si musím odpočinout, než na mě přijde řada s hlídkou.“

Vzala do náručí Lunu, která lačně hleděla na velrybu a teď slabě zamňoukala na protest a potom se uvelebila v Deviných pažích a začala příst na znamení, že se vzdává. Ysolda slyšela zavrzat její hamaku, jemné šustění, jak Luna prackami hnětla příkrývku, aby si udělala pohodlí.

Jako by čekala na tohle znamení, velryba se dokonalým obloukem potopila, zjizvená masa jejího těla pokrytá škeblemi byla náhle vyhlazena vodou, barvy utlumené až do černa. Její ocas, nádherná křivka, sebou švihl z moře a s plácnutím dopadl na hladinu. Vlny rozhoupaly loď a postříkaly Ysoldu a Safiju ledovou vodou.

